

SZCZEPAN T. PRAŚKIEWICZ OCD
KONGREGACJA SPRAW KANONIZACYJNYCH, WATYKAN

ZAŁOŻYŁ ŚWIECKI INSTYTUT ŻYCIA KONSEKROWANEGO. ŚP. O. CHERUBIN PIKOŃ, KARMELITA BOSY Z ANDRYCHOWA – W STULECIE URODZIN

Łamy poczytnego rocznika „Wadoviana” zawsze były otwarte na przywoływanie i upamiętnianie wybitnych osób, które pochodziły z ziemi wadowickiej lub były z nią związane. Niektóre z nich Autor przybliżył już Czytelnikom na łamach tego pisma¹. Do grona tychże osób nie sposób nie zaliczyć śp. Stanisława Pikoń, w zakonie o. Cherubina od Najświętszej Maryi Panny, karmelity bosego rodem z Andrychowa, który podjął pionierską i owocną do dziś inicjatywę założenia w Polsce świeckiego instytutu życia konsekrowanego „Elianium”². Chciejmy więc przywołać postać o. Cherubina, tym bardziej że przypada stulecie jego urodzin (1921-2021)³.

¹ Sz.T. Praśkiewicz, *O. dr hab. Honorat Czesław Gil OCD (1934-2015). Wadowiczanie z adopcji*, „Wadoviana. Przegląd historyczno-kulturalny”, 2015, nr 18, s. 7-12; *idem*, *Ponad pół wieku pracował w Rzymie. Śp. Brat Wacław Woźniak (1903-1989), karmelita bosy z Ziemi Wadowickiej*, „Wadoviana. Przegląd historyczno-kulturalny”, 2016, nr 9, s. 206-2013; *idem*, *Wielu z nich kształciło się lub pracowało w Wadowicach. Męczennicy polskiego Karmelu Terezańskiego*, „Wadoviana. Przegląd historyczno-kulturalny”, 2018, nr 21, s. 239-248; *idem*, *Ponad 30 lat duszpasterzował w Ameryce. Śp. o. Symplicjusz Bałys, karmelita bosy z Woźnik – w piętnastolecie śmierci*, „Wadoviana. Przegląd historyczno-kulturalny”, 2019, nr 22, s. 111-115.

² Dane biograficzne czerpiemy przede wszystkim z następujących źródeł: B.J. Wanat, *O. Cherubin od Najśw. Maryi Panny (Stanisław Pikoń, 1921-2003)*, „Życie Karmelu”, 2004, nr 6, s. 107-119; J. Lis, *Ojciec Cherubin Pikoń: człowiek wielkiej sprawy Bożej*, Rzeszów 2014; <http://www.elanium.pl/index.php?go=historia&content=zalozyciel> [dostęp: 14 VIII 2021].

³ Sz.T. Praśkiewicz, *Rocznica. Apostoł świeckich*, „Nasz Dziennik”, 29 VII 2021, s. 7; *idem*, *Setne urodziny o. Cherubina Pikoń OCD, założyciela „Elianium”*, „Biuletyn Tygodniowy C[entrum] I[informacji] Z[akonów]”, 2021, nr 31, s. 5-6, „Karmel-Info”, 2021, nr 132, s. 11-12.

O. Cherubin Pikoń OCD

FORMACJA KARMELITAŃSKA

Stanisław Pikoń, syn Aleksandra i Stefanii z domu Kolber, urodził się 29 lipca 1921 r. w Andrychowie. Ojciec jego był mistrzem tkackim, a matka pochodziła z rodziny rolniczej. Rodzice dali nadto życie dwóm córkom. Naukę Stanisław rozpoczął w Siedmioklasowej Publicznej Szkole Powszechnej Męskiej w Andrychowie. Po jej ukończeniu w 1933 r., zapewne z inspiracji stryja, o. Tomasa Józefa Pikonía, karmelity bosego⁴, zapisał się do Prywatnego Gimnazjum Męskiego Karmelitów Bosych w Wadowicach, które ukończył w 1937 r., a następnie wstąpił do nowicjatu karmelitów bosych w Czernej k. Krzeszowic. Zauważmy, że liczył wtenczas zaledwie 16 lat.

Stanisław Pikoń w dniu pierwszej komunii św.

Gimnazjalista Stanisław Pikoń z rodzicami i siostrą

W czasie trwania nowenny przed uroczystością Matki Bożej Szkaplerznej, głównej patronki Zakonu Karmelitańskiego, tj. 12 lipca 1937 r., otrzymał habit zakonny oraz nowe imię: Cherubin od Najświętszej Maryi Panny. Rok później złożył czasowe śluby zakonne i podjął studia filozoficzno-teologiczne, przygotowując się do kapłaństwa. Jakkolwiek planowano, by klerycy studiowali we Lwowie, wybuch wojny spowodował, że skierowano ich wraz z wykładowcami do klasztoru wadowickiego. Zdobywanie wiedzy teologicznej upływało w trudnych warunkach okupacji, wśród ustawicznego zagrożenia ze strony Niemców, którzy stacjonowali w części

wadowickiego. Zdobywanie wiedzy teologicznej upływało w trudnych warunkach okupacji, wśród ustawicznego zagrożenia ze strony Niemców, którzy stacjonowali w części

⁴ Zob. K. Furmanik, *O. Tomasz Akwinas od Najśladszego Serca Maryi (Józef Pikoń)*, w: *Księga zmarłych ojców i braci karmelitów bosych prowincji polskiej ducha świętego od roku 1881 do 1998*, red. B.J. Wanat, Kraków 1998, s. 139-142.

klasztoru. Zakonnikom często dokuczały głód i zimno. W warunkach wojennych kleryk Cherubin złożył 1 lipca 1944 r. wieczyste śluby zakonne. Po wyzwoleniu Wadowic spod okupacji niemieckiej w 1945 r. klerycy zostali przeniesieni do Krakowa. Tam też 8 lipca 1945 r. bp Stanisław Rospond udzielił im święceń kapłańskich.

PIERWSZE LATA POŚŁUGI KAPŁAŃSKIEJ

Pierwszy rok młody kapłan Cherubin Pikoń spędził w klasztorze w Czernej. Następnie powrócił do Krakowa i w latach 1946-1947 pracował w duszpasterstwie w przyklasztornym kościele pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny przy ul. Rakowickiej. Latem 1947 r. o. Józef Prus OCD, przełożony prowincjalny (nb. pochodzący z Andrychowa)⁵, powołał go na stanowisko osobistego sekretarza do Warszawy. W 1948 r. nowy prowincjał skierował o. Cherubina do pracy duszpasterskiej w klasztorze przemyskim, gdzie przez trzy lata był opiekunem karmelitańskiego zakonu świeckich. Już wówczas dał się poznać jako szczególny apostoł osób świeckich, pragnących żyć duchowością karmelitańską. Inspirował się książkami francuskiego karmelity bosego, o. Marii Eugeniusza Grialou, zmarłego w 1967 r. i beatyfikowanego w 2016 r.⁶, założyciela Świeckiego Instytutu Karmelitańskiego „Notre Dame de Vie”⁷. W 1951 r. o. Cherubin został ojcem duchowym w Niższym Seminarium Karmelitów Bosych w Wadowicach, a po jego kasacie przez władze PRL-u w 1952 r., pozostając nadal w Wadowicach, był wprowadzony przez o. Józefa Prusa w projekt zmierzający do przeszczerpienia do Polski wspomnianego francuskiego Świeckiego Instytutu Karmelitańskiego „Notre Dame de Vie”. Przedsięwzięcie to było bardzo delikatne ze względu na sytuację polityczną i ograniczenia w kontaktach zagranicznych, zwłaszcza w celach religijnych, wprowadzone przez ówczesne władze państwowe. Działając w wielkiej dyskrekcji, o. Cherubin poszukiwał osób, które wyrażałyby chęć życia w takim instytucie, i gromadził je na dniach skupienia, m.in. u sióstr pasjonistek w Mucharzu.

O. Cherubin z pierwszymi członkiniami „Elianium”

⁵ Zob. O. Józef od MB z Góry Karmel (Jan Prus), w: K. Furmanik, O. Tomasz Akwinas..., s. 162-166.

⁶ Sz.T. Praškiewicz, Bł. Maria Eugeniusz od Dzieciatka Jezus Grialou, „Na Karmel”, 2016, nr 12, s. 4.

⁷ Zob. Istituto secolare „Notre Dame de Vie”, w: *Conspectus Ordinis Carmelitarum Discalceatorum*, Roma 2013, s. 364.

DZIEŁO ZAŁOŻYCIELSKIE

W czerwcu 1954 r. o. Cherubin osiadł w klasztorze w Czernej. Prowadził zajęcia z języka łacińskiego dla nowicjuszy, ale przede wszystkim pracował duszpasterstwo wśród osób świeckich, będąc opiekunem tercjarzy karmelitańskich i dyrektorem Domu Rekolekcyjnego Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, do którego licznie przybywano na ćwiczenia duchowe i dni skupienia. Zaangażowanie to dawało o. Cherubinowi możliwość werbowania kandydatek do przyszłego instytutu. Jednak plany o. Józefa Prusa, aby dwie kandydatki z Polski udały się na pewien okres do Francji i poznały życie w instytucie „Notre Dame de Vie”, a następnie zostały jego pierwszymi członkiniami w Polsce, nie mogły zostać zrealizowane, gdyż odmówiono im paszportów. Przy poparciu generała zakonu, o. Anastasia Ballestrero, postanowiono więc założyć na wzór francuskiego niezależny instytut polski.

Podstawą prawną powstającego dzieła była konstytucja apostołska Piusa XII *Provida Mater Ecclesia*⁸ i motu proprio *Primo feliciter*⁹. Instytutowi, zrzeszającego osoby świeckie, nadano nazwę „Elianium”, wskazując w postaci proroka Eliasza z Góry Karmel najlepszego patrona i przykład życia w rozmodleniu i gorliwości apostołskiej.

OFIARNA SŁUŻBA INSTYTUTOWI

Instytutowi o. Cherubin poświęcił ofiarnie całe swoje dalsze życie. Zwłaszcza po śmierci o. Józefa Prusa, która nastąpiła 5 kwietnia 1962 r., cała odpowiedzialność za „Elianium” spadła na jego barki. Mieszkając w klasztorze czerneńskim, organizował struktury prawne instytutu. Kierował w trudnym okresie PRL-u budową domu macierzystego instytutu z kaplicą, co było niezmiernie trudne i wymagało ogromnej odwagi i męstwa. Jego osobą interesowała się Służba Bezpieczeństwa i dwukrotnie wzywano go na przesłuchania. Postępował niezwykle ostrożnie i roztropnie. Był człowiekiem głębokiej wiary i pobożności, bardzo skromnym, pokornym i oddanym Kościołowi. Opracował projekt konstytucji instytutu i przygotował materiały formacyjne zaplanowane na siedem lat¹⁰, pozostawił setki konferencji w maszynopisach lub na taśmach

---

⁸ Pius XII, *Constitutio apostolica „Provida Mater Ecclesia”*, „Acta Apostolicae Sedis”, 1947, nr 39, s. 114-124.

⁹ Pius XII, *Motu proprio „Primo feliciter”*, „Acta Apostolicae Sedis”, 1948, nr 40, s. 282-286.

¹⁰ Mianowicie: I – życie łaską; II – duchowy element życia religijnego; III – Mistyczne Ciało Chrystusa, sakramenty, liturgia; IV – cnoty teologiczne z nastawieniem na rady ewangeliczne; V – rady ewangeliczne; VI – ewangelizowanie (apostolstwo); VII – modlitwa i życie bogomyślne. Ważne aspekty programu opracował L. Wianowski, *Teologia i duchowość rad ewangelicznych w ujęciu O. Cherubina Piekonia OCD*, „Itinera Spiritualia”, 2015, nr 8, s. 129-162. Sam o. Cherubin nt. modlitwy wypowiedział się

magnetofonowych¹¹, liczne biuletyny i drogi krzyżowe, do dziś służące członkiniom¹². Doprowadził do kanonicznego erygowania instytutu przez władze kościelne i do jego agregowania do zakonu karmelitów bosych¹³. Co kwartał udawał się w podróż po Polsce do głównych ośrodków instytutu w celu przeprowadzenia dni skupienia, przyjęcia sprawozdań i osobistego kontaktu z członkiniami. Trasa prowadziła przez Częstochowę, Izabelin lub Laski koło Warszawy, Gdańsk, Gliwice, Opole, Racibórz, Wrocław i w końcu Lublin oraz Przemyśl. Udawał się też z wizytami duszpasterskimi do obłożnie chorych i brał udział w pogrzebach członkiń instytutu. Miesiące wakacyjne poświęcał rekolekcjom prowadzonym dla członkiń w Czernej. Posługiwał instytutowi z wielkim poświęceniem, gorliwością, zapałem i troską o pogłębianie życia duchowego członkiń i sympatyków „Elanium”, wśród których nie brakowało także mężczyzn¹⁴.

Szczególnym szacunkiem o. Cherubin darzył hierarchię kościelną, zwłaszcza kard. Karola Wojtyłę, u którego często szukał rady w dziele założycielskim i który już w 1966 r. zatwierdził pierwszy ceremoniał instytutu¹⁵. Po wyborze kardynała na papieża podczas z jednej z audycji wręczył Ojcu Świętemu piękny medalion – drewnianą artystyczną płaskorzeźbę św. proroka Eliasza, co uwieczniono na fotografii. Także następca św. Jana Pawła II w Krakowie, kard. Franciszek Macharski, był dla o. Cherubina pełnym zaufania powiernikiem we wszystkich sprawach dotyczących instytutu i współpraca z nim zaowocowała ostatecznym zatwierdzeniem „Elanium” przez Stolicę Apostolską.

Pod koniec życia, dotknięty trwającą ponad dwa lata chorobą, przykuty do łóżka w swej celi zakonnej, o. Cherubin służył założonemu przez siebie dziełu przez cierpienie i modlitwę. Bóg doświadczył i oczyścił go cierpieniem „jak złoto w tyglu” (por. Mdr 3,6). Otoczony fachową opieką lekarską i pielęgniarską oraz opatrzony sakra-

O. Cherubin wręcza medalion proroka Eliasza papieżowi Janowi Pawłowi II

in rozmowie ze Zbigniewem Ważydrągiem, opublikowanej w miesięczniku „List”, 1998, nr 11.

¹¹ Niektóre zostały opublikowane w książce: Ch. Pikoń, *Zachęty do świętości*, Kraków 2010.

¹² Liczne wydano drukiem: Ch. Pikoń, *Drogi Krzyżowe*, Kraków 2008.

¹³ *Istituto secolare „Elanium”*, w: *Conspectus Ordinis Carmelitarum Discalceatorum...*, s. 365-366. O charyzmie instytutu bardzo prostym językiem pisze K. Cwolek, *Karmel bez klauzury*, „Gość Niedzielny”, 2011, nr 42, <https://kosciol.wiara.pl/doc/1004125.Karmel-bez-klauzury/2> [dostęp: 14 VIII 2021].

¹⁴ A. Bandura, *Nie zrezygnował z walki o dusze*, „Niedziela Małopolska”, 2020, nr 47, s. VI.

¹⁵ J. Lis, *Ojciec Cherubin Pikoń...*, s. 54.

mentami Kościoła zmarł w opinii świętości w klasztorze karmelitów bosych w Czernej 8 grudnia 2003 r., w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, której był wielkim czcicielem.

POGRZEB I WSTĘPNE UKIERUNKOWANIA PROCESU BEATYFIKACYJNEGO

Pogrzeb założyciela odbył się 11 grudnia 2003 r. w Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej. Żałobnej Eucharystii przewodniczył ks. kard. Stanisław Nagy, w asyście dwóch prowincjałów karmelitańskich – o. Szczepana T. Praškiewicza OCD i o. Leszka Pawlaka OCarm., oraz kilkudziesięciu kapłanów. W nabożeństwie uczestniczyli liczni bracia i siostry zakonne, a zwłaszcza członkinie „Elianium” wraz z posługującą generalną Bogumiłą Golonką, oraz rzesza wiernych¹⁶. Homilię wygłosił o. prowincjał Szczepan T. Praškiewicz. Przywołał dzieło założycielskie o. Cherubina, dobrze umiejscawiając je kontekście historycznym. Powiedział m.in.: *Oto połowa lat pięćdziesiątych minionego wieku, czas prześladowań Kościoła, zakaz zakładania jakichkolwiek stowarzyszeń religijnych. [-] On jednak, śp. o. Cherubin, dostrzegł potrzebę szerszego wejścia charyzmatu Karmelu w życie ludzi, także świeckich; on – otwarty na głos Ducha Świętego, który wieje kędy chce (por. J 3,8), uprzedził niejako czasy, bo na długo przed Soborem, nie czekając na jego dokumenty o powszechnym powołaniu do świętości, o zaangażowaniu świeckich w życie duchowe i posługę apostołską, zapragnął udostępnić niejako możliwość życia duchowością Karmelu osobom świeckim; on zapragnął, aby charyzmat Karmelu nie pozostał zamknięty w klauzurze mniszek, czy za furtami braci zakonnych; on chciał, aby ten charyzmat trafił do biur, urzędów, szkół, uniwersytetów, szpitali... Nie zrażał się trudnościami. Zgromadził wokół siebie światłe, wykształcone osoby, kobiety pragnące duchowej głębi i dla nich zorganizowane struktury życia duchowego. I tak powstał zatwierdzony przez Kościół i prawnie agregowany do Zakonu Instytut „Elianium”, należący dziś do najliczniejszych świeckich instytutów życia konsekrowanego w Polsce¹⁷.*

Nad trumną założyciela przekazano słowa ks. kard. Franciszka Macharskiego, abp. metropolity krakowskiego¹⁸, oraz odczytano listy kondolencyjne ks. kard. Mariana Jaworskiego, abp. metropolity lwowskiego¹⁹, o. Alojzego Aróstegui Gamboi, przełożo-

---

¹⁶ Pogrzeb o. Cherubina Pikonía, „Nasz Dziennik”, 13-14 XII 2003, s. 4.

¹⁷ Czerna – 11 grudnia 2003 – pogrzeb o. Cherubina Pikonía. Homilia o. Szczepana T. Praškiewicza, prowincjała, „Życie Karmelu”, 2004, nr 65, s. 61; por. Cz. Gil, *Czterysta lat Karmelitów bosych w Polsce (1605-2005)*, w: *Karmelici bosí w Polsce 1605-2005. Księga jubileuszowa*, red. Cz. Gil, Kraków 2005, s. 46.

¹⁸ Zob. „Życie Karmelu”, 2004, nr 65, s. 6, przypis 1.

¹⁹ Nieżyjący już kardynał poznał o. Cherubina w 1951 r. w Przemyśle i do jego śmierci korzystał z jego posługi duchowej. Odwiedził chorego w Czernej kilka dni przed jego śmiercią, a nie mogąc przybyć na pogrzeb, celebrował w Czernej Eucharystię za zmarłego *in tricesimo morti* (w 30. dniu po śmierci).

nego generalnego Zakonu Karmelitów Bosych z Rzymu²⁰, i o. Mariana Stankiewicza, prowincjała Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych²¹. Słowa pożegnania w imieniu klasztoru skierował o. przeor Albert Wach, a w imieniu instytutu – radna generalna Irena Dyduch.

Ciało zmarłego spoczęło na klasztornym cmentarzu w Czernej, gdzie grób otoczony jest opieką współbraci zmarłego i członkiń „Elanium”. Ciągłe świeże kwiaty i płonące znicze świadczą o wyjątkowej o nim pamięci. Spośród zaś różnych upamiętniających założyciela inicjatyw wybija się na czoło wstępne zaangażowanie zmierzające do wprowadzenia w Archidiecezji Krakowskiej jego procesu beatyfikacyjnego²² jako człowieka „pełnego Boga”²³. W tym celu wydrukowano po polsku i po włosku, za zgodą Krakowskiej Kurii Metropolitalnej (nr 2709/2019), niewielki folderek o. Cherubina z jego fotografią, krótkim biogramem i wybranymi myślami – zachętami do świętości²⁴. Instytut organizuje nadto sympozja poświęcone myśli założyciela, zapraszając z referatami znanych wykładawców teologii duchowości²⁵.

Zob. „Życie Karmelu”, 2005, nr 65, s. 6-7.

²⁰ *Ibidem*, s. 12-13.

²¹ *Ibidem*, s. 22-23.

²² W związku z tymi wstępnymi krokami zmierzającymi do ewentualnego rozpoczęcia w Archidiecezji Krakowskiej procesu beatyfikacyjnego o. Cherubina abp Marek Jędraszewski, metropolita krakowski, mianował 7 sierpnia 2018 r. o. Szczepana T. Praškiewicza notariuszem *ad hoc* do urzędowego odebrania i poświadczenia świadectw osób, które *ad futuram rei memoriam* pragnęłyby je złożyć w odniesieniu do tegoż o. Cherubina (tak pozytywnych, jak i negatywnych), w myśl art. 83 instrukcji „Sanctorum Mater”. Zob.: *Mianowanie notariusza „ad hoc” i zachęta do składania świadectw dotyczących o. Cherubina Pikonia OCD (1921-2003)*, „Życie Karmelu”, 2018, nr 154, s. 2. Sz.T. Praškiewicz, *Minęło 15 lat od śmierci śp. o. Cherubina Pikonia (2003-2019)*, „Z Karmelu na ołtarze”, 2019, nr 14, s. 21-22; *Prośba o świadectwa do procesu beatyfikacyjnego dot. o. Cherubina Pikonia OCD*, „Biuletyn Tygodniowy CIZ”, 2018, nr 39, s. 7; *Zachęta do składania świadectw o ojcu Cherubinie*, „Karmel-Info”, 2018, nr 98, s. 17, „Na Karmel”, 2018, nr 10, s. 16.

²³ Por. M. Puzewicz, *Cherubin pelen Boga*, <http://itinerarium.pl/2016/12/03/cherubin-pelen-boga/> [dostęp: 14 VIII 2021].

²⁴ Wiadomość o „kandydaturze” o. Cherubina do beatyfikacji przejęły nawet zagraniczne portale internetowe, jak chociażby następujące: <http://carmelitassantos.blogspot.com/2018/07/querubin-de-la-santisima-virgen-maria.html> [dostęp: 14 VIII 2021]; *Hagiography circle. An online resource on contemporary hagiography*: http://newsaints.faithweb.com/year/Under_Consideration.htm [dostęp: 14 VIII 2021].

²⁵ Zob. „Życie Karmelu”, 2019, nr 156, s. 38; *Spotkanie poświęcone ojcu Cherubinowi w dniach 29 do 31 lipca br. z okazji 100 rocznicy jego urodzin*, <http://www.elanium.pl/index.php?go=aktualnosci&page=1> [dostęp: 14 VIII 2021].

Bibliografia

- Aróstegui Gamboa A., *List kondolencyjny po śmierci o. Cherubina Pikonía*, „Życie Karmelu”, 2004, nr 65, s. 11-12.
- Bandura A., *Nie zrezygnował z walki o dusze*, „Niedziela Małopolska”, 2020, nr 47, s. VI.
- Cwolek K., *Karmel bez klauzury*, „Gość Niedzielny”, 2011, nr 42.
- Czerna – 11 grudnia 2003 – pogrzeb o. Cherubina Pikonía. Homilia o. Szczepana T. Praśkiewicza, *provinciała*, „Życie Karmelu”, 2004, nr 65, s. 58-64.
- Furmanik K., *O. Józef od MB z Góry Karmel (Jan Prus)*, w: *Księga zmarłych ojców i braci karmelitów bosych prowincji polskiej ducha świętego od roku 1881 do 1998*, red. B.J. Wanat, Kraków 1998, s. 162-166.
- Furmanik K., *O. Tomasz Akwinas od Najśłodszego Serca Maryi (Józef Pikoń)*, w: *Księga zmarłych ojców i braci karmelitów bosych prowincji polskiej ducha świętego od roku 1881 do 1998*, red. B.J. Wanat, Kraków 1998, s. 139-142.
- Gil Cz., *Czterysta lat Karmelitów bosych w Polsce (1605-2005)*, w: *Karmelici bosci w Polsce 1605-2005. Księga jubileuszowa*, red. Cz. Gil, Kraków 2005, s. 46.
- Istituto secolare „Elíanum”*, w: *Conspectus Ordinis Carmelitarum Discalceatorum*, Roma 2013, s. 365-366.
- Istituto secolare „Notre Dame de Vie”*, w: *Conspectus Ordinis Carmelitarum Discalceatorum*, Roma 2013, s. 364.
- Jaworski M., *List kondolencyjny po śmierci o. Cherubina Pikonía*, w: *Życie Karmelu*, Kraków, nr 65/2004, s. 6-7.
- Lis J., *Ojciec Cherubin Pikoń: człowiek wielkiej sprawy Bożej*, Rzeszów 2014.
- Mianowanie notariusza „ad hoc” i zachęta do składania świadectw dotyczących o. Cherubina Pikonía OCD (1921-2003)*, „Życie Karmelu”, 2018, nr 154, s. 2.
- Pikoń Ch., *Drogi Krzyżowe*, Kraków 2008.
- Pikoń Ch., *Zachęty do świętości*, Kraków 2010.
- Pius XII, *Constitutio apostolica „Provida Mater Ecclesia”*, „Acta Apostolicae Sedis”, 1947, nr 39, s. 114-124.
- Pius XII, *Motu proprio „Primo feliciter”*, „Acta Apostolicae Sedis”, 1948, nr 40, s. 282-286.
- Pogrzeb o. Cherubina Pikonía*, „Nasz Dziennik”, 13-14 XII 2003, s. 4.
- Praśkiewicz Sz.T., *Bł. Maria Eugeniusz od Dzieciątka Jezus Grialou*, „Na Karmel”, 2016, nr 12, s. 4.
- Praśkiewicz Sz.T., *Minęło 15 lat od śmierci śp. o. Cherubina Pikonía (2003-2019)*, „Z Karmelu na ołtarze”, 2019, nr 14, s. 21-22.
- Praśkiewicz Sz.T., *Rocznica. Apostoł świeckich*, „Nasz Dziennik”, 29 VII 2021, s. 7.
- Praśkiewicz Sz.T., *Setne urodziny o. Cherubina Pikonía OCD, założyciela „Elíanum”*, „Biuletyn Tygodniowy C[entrum] I[informacji] Z[akonów]”, 2021, nr 31, s. 5-6; „Karmel-Info”, 2021, nr 132, s. 11-12.
- Prośba o świadectwa do procesu beatyfikacyjnego dot. o. Cherubina Pikonía OCD*, „Biuletyn Tygodniowy CIZ”, 2018, nr 39, s. 7.
- Stankiewicz M., *List kondolencyjny po śmierci o. Cherubina Pikonía*, „Życie Karmelu”, 2004, nr 65, s. 22-23.
- Wanat B.J., *O. Cherubin od Najśw. Maryi Panny (Stanisław Pikoń, 1921-2003)*, „Życie Karmelu”, 2004, nr 6, s. 107-119.
- Wianowski L., *Teologia i duchowość rad ewangelicznych w ujęciu O. Cherubina Pikonía OCD*, „Itinera Spiritualia”, 2015, nr 8, s. 129-162.
- Zachęta do składania świadectw o ojcu Cherubinie*, „Karmel-Info”, 2018, nr 98, s. 17; „Na Karmel”, 2018, nr 10, s. 16.
- <http://carmelitassantos.blogspot.com/2018/07/querubin-de-la-santisima-virgen-maria.html> [dostęp: 14 VIII 2021].
- <http://itinerarium.pl/2016/12/03/cherubin-pelen-boga/> [dostęp: 14 VIII 2021].
- <https://kosciol.wiara.pl/doc/1004125.Karmel-bez-klauzury/2> [dostęp: 14 VIII 2021].
- http://newsaints.faithweb.com/year/Under_Consideration.htm [dostęp: 14 VIII 2021].
- <http://www.elianum.pl/index.php?go=aktualnosci&page=1> [dostęp: 14 VIII 2021].
- <http://www.elianum.pl/index.php?go=historia&content=zalozyciel> [dostęp: 14 VIII 2021].